

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Solidæ virtutes, & opera vitæ actiuæ & contemplatiuæ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

De informa
Nouit c 6.
1. Leu. 19-23

habeant ybera ipsius Iponsi: ideoque ante tempus volunt fieri matres, do-
centes & lactantes alios: & in hunc modum alios proferunt sublitates effe-
ctus, sub specie & colore maioris perfectionis; aspirantes ad res maiora,
quàm illorum ætas, & Tyronum status ferant. Nihil tamen horum ferre de-
bent Magistri; sed eos dexterè mortificare: reuocantes sibi in memoriam
(vt S. Bonaventura monet) quod olim iubebat Dominus per Moysen: ut
quando filii Israel ingrederentur terram, & plantarent in ea ligna pomifera: adipe-
rent praputia eorum, & fructus siue poma, qua germinarent censerentur ipsi in
munda tribus primis annis: eò quòd non essent apta ad comedendum; & in
lignis essent noxia: eò quòd virtutem exsugerent, qua debebat tendere
radices, vt profundius in terram descenderent. Quid autem hoc erat aliud
nisi monere Prælatos, & Magistros Nouitiorum, qui in sacra Religione
horto sunt plantati, vt primis sui Nouitiatu annis, eos circumcidant, ac mor-
tificent: nec solùm affectus eorum inordinatos ad res prauas; sed nimiam
iam ad res bonas, qua sunt immatura, nec legitimum habent saporem. No-
uitiatu enim tempus non destinatur ad docendum; sed ad discendum; ne
que est tempus proficiendi publicis actionibus, qua præbent occasiones
vanitatis; sed iaciendi profundas radices in humilitate. Ac proinde expectat
tunc mortificare zelum alios iuandi, eumque differre ad suum tempus
conari, in seipsis proficere mortificatione nimiorum affectuum suorum.

§. 2. Solida virtutes, & opera vite actiue, & contemplatiue.

POst prædictas duas virtutes, studendum est alias valde excellentes con-
parare, qua insinuatur in responsione spiritus Sancti, ad interrogatio-
nem propositam. Ait enim primum: si murus est, edificemus super eum propugnac-
ula argentea. quasi diceret: super fundamentum humilitatis & castitatis con-
gatur murus altus & fortis, qui animam ipsam omni ex parte circumdet,
custodiat, & defendat ab hostium oppugnationibus. Quis autem hic murus
& propugnacula sunt, nisi virtutum solidarum vnio & coniunctio: quæ
fortes sunt & protectio ac defensio reliquarum, ac totius perfectionis Re-
ligiosæ, quam eleuant & ad culmen vsq; magna curæ excellentia perdunt.
Quemadmodum enim murus ciuitatis construitur ex multis, magnis, ac ter-
ribus lapidibus calce cõnexis; ita religiosæ animæ murus fabricatur ex mul-
tis virtutibus coniunctis charitate, qua est vinculum perfectionis. Ad hanc
ædificiũ pertinet virtutes in proximo capite insinuata: præcipue animi
firmitudo; qua timores reprimat; cor verò corroborat in certaminibus aduer-
sus hostes; Patientia, qua moderatur tristitias in doloribus & opprobriis
nimiumque; adiecit ad ea toleranda, longanimitas, qua non affligitur propter
subsidiũ moras, & laborum diuturnitatem; Constantia, qua odit mutationes

nec deficit in ijs, quæ bene proposuit; *Fiducia*, in Deum, quæ humanis virib. addit Diuinas; *pura intentio*, quæ opera ipsa eleuat ad res æternas obtinendas, designata fines temporales ac terrenos; ac denique *Charitas* fraternalis, quæ corda connectit; & *Amor Charitatis*, Dei: quæ omnia potest, omnia suffert, omnia sperat: estq; inuincibilis ob Domini virtutem, quem diligit. Ex his virtutibus erigitur in ipso corde murus ad eò fortis, vt nullæ impugnationes, aut tormenta Dæmonum valeant illum deicere: cum illo est anima bene munita, tuta, & quieta; cum ingens firmitate in sua vocatione; & in vita Religiosa, quam est aggressa. Et tunc in ea impletur, quod dixit Isaias Prophetam: *vocaberis edificator septium, auertens semitas in quietem*. Incedes enim cum magna quiete per semitam perfectionis, cum tali muro munitus eris, ac circumdatus. Latet quoque aliquid mysterij in eo, quod appellat *murum*, quam dicebat esse *paruam*: vt intelligant speciatim Religiosæ: cum ipso statu mutandam esse femininam imbecillitatem in fortitudinem plus quam humanam. Ac propterea (dicit S. Thomas) abscindi illis capillos, qui sunt gloria feminarum: quasi eo facto moneantur: se euadere subiectionem vitæ carnalibus, & animos induere viriles.

AD IDEM ædificium aptius construendum adiuuant etiam Tyronum Magistri, prospicientes eis de materialibus aptis, suggerentes bona consilia, & rationes ædificandi; & ad virtutum exercitia magno spiritu extimulantes. Cum autem vident murum solidè erectum: adiungunt turres & propugnacula argentea, virtutes scilicet vitæ contemplatiuæ, quæ spiritum ad familiaritatem cum Deo eleuant, per orationem & contemplationem; magisque notitiam & opinionem ei communicant diuinorum mysteriorum per lectionem & meditationem. Dicuntur autem *argentea* ob pulchritudinem & munditiam, quam in anima efficiunt; & quod vertentur circa Dei verba in Scriptura sacra reuelata: *b eloquia enim Dei* (ait Dauid) *eloquia casti argenti igne examinatum, purgatum septuplum* ab omni scoria. Sunt tamen turres & propugnacula: quia strenuè defendunt ipsum virtutum murum: quas ad altiorem extollunt perfectionem. Argentea turris est meditatio, fouens ignem affectuum, quem Christus D. N. *misit in terram*; excitatq; feruentia desideria eum in omnibus eius virtutibus imitandi. Propugnaculum argenteum est donum contemplationis eleuans spiritum supra se: vt cum Deo suo illum vniet; valde que perfecta similitudine in eum transformet. Denique propugnacula argentea sunt excelsa sensa fidei, cœlesti luce illustrata: qua quis assequitur; & vt par est, magni facit mysteria diuina, promissaque Dei suis selectis facta in hac & futura vita: quibus valde solidatur vocatio; & hostibus resistitur: qui contendunt eam deicere. Super talem murum aptè collocantur tales turres & propugnacula: nam super vitæ

a Psal. 58. 12.

In 1. Cor. lection. 2.

b Psal. 11. 7.

c. Luca.

dGa, 29. 22.

actiuz virtutes feliciter crescunt actiones contemplatiuz: Quæ (teste sancto Gregorio) præsupponit opera actionis, & mortificationis, quæ ipsam animam dolant ac purificant: & vtraque disponit ad perfectas spirituales nuptias cum ipso Christo Domino ineundas. Qui sicut Iacob, etiam prius duxit, animam sc. Sanctis Actiuz vitæ actionibus occupatam: multo tamen maiori amore ac iucunditate, *Rachelem*, duxit; animam scilicet actionibus vitæ contemplatiuz decoratam; & multo adhuc libentius eam, quæ vtraque actiones cõplectitur; estq; instar muri fortissimi cum pulcherrimis purissimis argenti propugnaculis. Quamobrem Nouitiorum Magistri magnam curam adhibere debent in hisce propugnaculis erigendis: docentes eos aptè orare, meditari & familiariter cum Deo agere: & proponentes ædificij materialis siue puncta ac veritates, circa quas ratiocinationes & affectus suos exerceant rectè eos dirigentes, vt in ijs exercitijs insignes & eminentes euadant, quam quo gressu in eis profecerint: pergunt etiam in reliquis. Neque gratis Spiritus S. verbo illo vtitur, *ædificemus* in plurali numero: vt intelligatur, ad huiusmodi ædificium non vnum solum, sed multos concurrere debere: neq; sufficere solum discipulum, neq; solum Magistrum: nisi maturo se se adiutorem nec vterq; sufficient, nisi adiuet ipse Deus; qui præcipuus est muri huius, & propugnaculorum eius extractor: cuius gratia nunquam deest ijs, qui bene vti volunt. Refert autem plurimum ita diem totum distribuere, vt vna pars expendatur in ædificio muri, & actionum externarum, altera vero in erigendis propugnaculis & actionibus internis.

§. 3. Virtutes qua sensus cobibent.

QVAMVIS nihil superesse videbatur, ad animæ Religiosæ perfectionem: Spiritus sanctus tamen aliquid addit, dicens: *si ostium est, conpongamus illud tabulis cedrinis*: hoc est, anima, quæ perfectionem Evangelicam profitetur, non potest esse murus omni ex parte clausus; sed necesse est aliquod habere ostium, per quod pateat ingressus & exitus, iuxta prudentiæ Regulas. Si itaque anima tanquam ostium, quod sp̄s temporibus aperitur, & occludatur: vt amicis liceat ingredi, & exire; sitq; tuta, quod hostes non ingredientur. Cordis ostia sunt quinque; sensus, & lingua. Quæ aperienda sunt ad res necessarias ac decentes; claudenda verò noxijs ac superfluis: ne mors, & ruina per ea ingrediatur. Cùm autem anima reces conuersa ac noua, non sit satis perita ac dextera: prospicit Deus noster, vt in Religione fiant ostia cedrina (quæ arbor est solida, odorifera, & quasi incorruptibilis) quibus omnes sensus bene custodiantur. Ostia cedrina sunt virtutes morales, quæ custodiunt, gubernantq; sensus exornate & corroborate documentis & consilijs, tam quæ continentur in Regulis Religio-

Cordis ostia quinque; sensus.